

Poëzie

Van mooie poëzie heb ik nooit zo erg gehouden
tenzij je met merkte dat ze mooi was
zoals met het licht
dat schijnt langs een spoorrail
of de meeuwvlok die smelt op de straatsteen
maar verder
heb ik van mooie poëzie nooit zo erg gehouden
tenzij ze heel mooi was
zoals toen je op de tramhalte stond
en ik je zag in het voorbijgaan

Remco Campert

Een herfst lied

Wanneer de herfst komt de opluchting. Men is tot
vermaeld en liegje geten, heeft te weids en ^{in de grond}
wie luistert beluistert de schrille ^{onverhoeds} zang van angst ^{geblaesd} onder loegde
van somerton. Het lichaam ligt verdoofd op het zand; wie dooft
weet dat hij wacht, op licht.

Voor het beruust, voor meen het berroene voedicht, het gkleunde
zijn kleur opgeeft, nu het reizen van de waarheid. Noet was het
meer raam, nu het voeschuift voor rookworst en ^{raam} lamplicht;
saser onder broek en ^{noet} trui meer besef van huid. Nu eist
et vermolnde zijn windrecht.

De storm mag de bomen bestormen, het bos mag zich
reigen van bloed en barstken. Er komt tijd voor wie ^{verniet}
chomen, onder slagwind is het meer buiten dan ooit ^{tijd is} bevoeren.
nu mag de bange wachter tegen de grond te gronde,
in doerde gnaemd en genomen. ^{wordt hij}

Anna Engquist

ben ik aan zee,

hoor ik het dennenbos

ben ik in't dennenbos,

hoor ik de zee.

maar luisterend aan

een schelp,

hoor ik ze alles mee.

Charlotte Mutsaers

Cannes

In een waartje van ron, dicht langs de zee
staan de platanen in een brede allée:
donrige herten, plotseling betoverd
en in hun ren naar 't water star gebleven,
het groene lichaam wit gevecht, hoornen
het wit gewei breed opgeheven. geleverd,

Langslopend, te gezond, te naakt
en door een lichte wijn in een soort droom bewegend,
besef de plotseling de enig werkelijke wonde:
dat ik door het verwonderlijkste nauw geraakt,
zonder besef door het best aan gezegend
en door de schadelijkste dingen nauw geschonden,
ver van de werkelijkheid ten weggeraakt.

M. Vasalis

Om jou

Het kind wurgt en haaw
Vingers rijt er om te graaien
Het puin glinstert van de dauw
Het duijn staat in lichtelaaie
De wren jagen op elkaar
De dagen korten in elk seizoen
De weken halen elkaar in
De maanden verwelken
Het jaar is minder dan een vlinder
Minder dan de spin die 's avonds
Hoop geeft en 's ochtends rouw
Alom dit alles alleen om jou

Hugo Claus

Ik heb de winter lief gehad

Ik heb de winter lief gehad.

De adem aan het raam,

De haete in de ijsblaem.

Een stem die zegt, 'Hij werpt zijn ijs,'

Een driepunser, en dat op wintervaeten.

Het gele wonder van de distelvinke

Verbleekt de vlammenwerper van de zon.

De vluchtige en volle vlokkenregen,

Verstijft op het behang van bomen.

De hemelijn verschiet van kleur

Uit blaeddorst naar de straat van haren.

De sneeuw verdooft glluid dat gonsen,

Het knorpen heeft geen afstand die beklijft.

De ryp geeft rijfelbomen helderheid.

Jan Wolkers

Not a breath of wild air

Captain, with hands near ~~the~~ in arm darts -
Slaps, dawn's lesson morning her report -
Fill self always - in narrow? - to errand -
Hundred near overgood to sign command -
Weer still. What waits can't blind can alle puden!
De abstracte leyle in de volk richte mond

J. e. Bloem

Onder de appelboom

He kwam thuis, het was
een uur of acht en zeldnaam
zucht voor de tijd van het jaar.
de tuinbank stond klaar
onder de appelboom

Ik ging zitten en ik zat
te kijken hoe de buurman
in zijn tuin nog aan het spitten
was, de nacht kwam uit de aarde
een blauw wordend licht hing
in de appelboom

toen werd het langzaam meer te mooi
om waar te zijn, de dingen
van de dag verdwenen voor de geur
van hooi, er lag weer speelgoed
in het gras en verweg in het huis
lachten de kinderen in het bed
tot waar ik zat, tot
onder de appelboom

In later hoorde ik de vleugels
van ganzen in de hemel
hoorde ik hoe stil en leeg
het aan het worden was

gelukkig kwam er iemand naast mij
zitten, om precies te zijn jij
was het die naast mij kwam
onder de appelboom, zeldnaam
nacht en dicht bij
voor onze leeftijd.

Rutger Kopland

waar ek jou word

oor - misend deur ons
houvassende kapasiteit
op hierdie kniebare aard mantel

kan ek nie me - jy wees nie
jy nie niemand wees nie
ons nie nêrens wees nie
die onghoorde behorende woord
me nie - gesê word deur ons nie.

my hart kaper - gewigloos as terore
dog bringbaar

daar waar ek anders as jy is
begin ek dis waar

maar daar waar ek jy is
jy geword het ring ek buide myself
ligte polsdae builend weringend
iets anderkant alle mensheid gelaats

Antje Krog 2009

Daglicht

Uit chaos van lakens en
voorgevoel opgetaan, gordijnen
open, de radio aan, was
plotseling Scarlatti

heel helder te verstaan:

Mu alles is zoals het is geworden,

mu alles is zoals het is

komt het, haewel, misschien

haewel, tenslotte nog in orde.

Judith Herzberg

Eens

Een zullen allen die
tussen ons levamen,
zijn weggevallen - wie
weet nog hun namen...

Eens zal de vete zijn
bijgelegd
en zal vergeten zijn
ons bitter & weegrecht.

Eens zal het weer regenen
stil, zoals toen daar aan heel -
kom mij dan tegen en
ga met mij mee.

A. Roland Holst

wonderbaarlijke maand

dat was in de wonderbaarlijke maand
van blaesemingen en overvloed
toen mijn borstkas opstoot als papaver
ribben in sierpennen uitwaaierden
mee mijn magere taal openbraak
vergelijkingen vrat als vuur water

Ik schaamde mij diep naar poldergewoonte
in loden jas tussen druppel en wind
ongevoelig bij talken struikgewas doornen
had ik licht opgevat

ik wreef haar in
en doorzichtig vernederend fonkelniezen
kwam over mij o wonder daar ging ik
men zou van minder uit schamen gaan
maar dit was mijn zachte baarlijke liefde

Ramsey Nassr

uit: onhandig blaesemend

totaal witte kamer

haken wij nog eenmaal de kamer wit maken
nog eenmaal de totaal witte kamer, jij. ik

dit zal geen tijd sparen, maar nog eenmaal
de kamer wit maken, nu, nooit meer later

en dat wij den lijn het volmaakte napsaten
alsof het gedrukt, witter dan leesbaar

dus nog eenmaal die kamer, de voor altijd
totale

zoals wij er lagen, liggen, liggen blijven
witter dan, samen —

Gerrit Kouwenaar